

[Ministeren for Grønland.]

som følge af, at et areal udnyttes på en anden måde end hidtil, har jeg imidlertid ikke fundet det rigtig at imødekomme, idet en sådan regel efter min opfattelse vil blive overordentlig vanskelig at administrere og må formodes at give anledning til et urimelig stort antal erstatnings-sager for domstolene.

De problemer, en råden over arealer måtte medføre for en hidtil kollektiv udnyttelse, må forventes at kunne løses konkret.

Idet jeg i øvrigt nærmere henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg hermed tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ninn-Hansen) (KF):

Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om anvendelse af kernekraft som energikilde i Danmark*.

Forslaget er identisk med det af regeringen fremsatte forslag i samlingen 1975-76, og årsagen til dets fremsættelse er, at regeringsforslaget trods sin hastende karakter ikke blev gennemført i sidste samling og stadig ikke er genfremsat.

Om forslagens hastende karakter sagde handelsministeren ved fremsættelsen i sidste samling bl. a.:

»Vi må se i øjnene, at den energikilde, som vi i øjeblikket er næsten 100 pct. afhængige af, produceres og handles under forhold, der ligger uden for det danske samfunds indflydelse, og vi må indrette os på, at olien vil blive en stadig knappere og stadig forholdsmeget dyrere energikilde.

Intet land – industrialiseret eller på udviklingsstadiet – tør lade disse problemer ligge. Energipolitikken er blevet et centralt led i landenes økonomiske og sociale politik.

Dette har særlig gyldighed for Danmark, hvis hele situation desværre i enestående grad er udsat. . . .

Tiden er nu inde til, at folketinget vurderer og tager stilling til vor energipolitiske fremtid. . . .

Den eneste nye energikilde, vi i dag umiddelbart kan gå i gang med at udnytte, er kernekraften. Der er her tale om en energikilde, hvis teknik er kendt, og hvis produktionsapparat og brændstofbasis er kommercielt tilgængelig. En beslutning om opførelse af kernekraftværker her i landet giver således en aktuel mulighed

for i løbet af 10-15 år i væsentligt omfang at nedsætte el-produktionens afhængighed af olie og kul. . . .

Regeringen har afvist de med kernekraftens anvendelse forbundne problemer og er herefter af den opfattelse, at også Danmark må tage denne energikilde i anvendelse. Regeringen finder, at de miljø- og sikkerhedsmæssige spørgsmål er tilstrækkeligt belyst. . . .

Det danske samfund kan ikke fortsat tillade sig at afvise anvendelse af kernekraft som energikilde, og slet ikke, når henses til vores næsten totale olieafhængighed. I dette perspektiv må også tages i betragtning, at de lande, vi normalt sammenligner os med, og som vi samarbejder med om de internationale energiprogrammer, for længst har taget denne energikilde i anvendelse.«

Ved fremsættelsen erklærede regeringen endvidere, at den måtte »finde det nødvendigt, at der nu træffes beslutning om den foreslåede energipolitiske målsætning og om de elementer i planen, som kan give et fast grundlag for de kommende års energipolitik.«

I bemærkningerne til regeringsforslaget var det fremhævet, at statsministeren i sin åbnings-tale til folketingsåret 1975-76 anførte, at tinget ville få lejlighed til at tage stilling til anvendelsen af kernekraft som energikilde i Danmark senere i folketingsåret 1975-76.

Det var også allerede dengang på høje tid, at Danmark skulle sætte arbejdet med opførelse af atomkraftanlæg i gang, for næsten alle andre lande var – som handelsministeren også erkendte det – i fuld gang. Men alligevel standsede regeringen op i sidste øjeblik. Og siden har vi end ikke set det her i folketinget. Det er simpelt hen ikke blevet genfremsat.

Det er uhyre sjældent, at et forslag, som en regering har investeret så mange kræfter og så megen overbevisning i, simpelt hen lægges i skrivebordsskuffen.

Det er en forsinkelse, der vil koste dyrt. Man forhaler udviklingen. Man hindrer en nødvendig planlægning og udbygning, der skal sikre danske borgeres levestandard i kommende årtier.

Da vi i det konservative folkeparti har fundet det nødvendigt, at beslutningen om atomkraft træffes så hurtigt som muligt, har vi besluttet at fremsætte dette lovforslag – efter at vi først gentagne gange har bedt regeringen om at genfremsætte det. Da regeringen åbenbart ikke har kunnet skabe flertal i sin folketings-